

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — ONP i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-90/11)

(2011/C 173/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ordre national des pharmaciens (ONP) (Paryż, Francja), Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) (Paryż), Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG) (Paryż) (przedstawiciele: O. Saumon, L. Defalque oraz T. Bontinck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2010) 8952 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r., doręczonej stronie skarżącej w dniu 10 grudnia 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (sprawa 39510 — LABCO/ONP);
- posiłkowo, zakładając, że niektóre zarzuty zostaną potwierdzone, obniżenie grzywny w wysokości 5 000 000 EUR nałożonej na skarżącą przez Komisję Europejską za naruszenie art. 101 TFUE z uwzględnieniem istniejących okoliczności łagodzących i szczególnych cech danego związku przedsiębiorstw;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżącą podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na błędnej wykładni i stosowaniu art. 101 TFUE, gdyż Komisja uznała, że wyjątek wynikający z wyroku w sprawie Wouters⁽¹⁾ nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

W odniesieniu do ograniczeń rozwoju grup laboratoryjnych na francuskim rynku analiz biomedycznych:

- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu prawa, które wynika z błędnej oceny zakresu ustawodawstwa francuskiego dotyczą-

cego odpowiednich zadań prefekta i Conseil central de la section G de l'Ordre des pharmaciens (naczelnej rady sekcji G izby aptekarskiej) w ramach zmian, które nastąpiły w trakcie działalności spółki partnerskiej.

- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zakresu stosowania obowiązku przekazania informacji, który wynika z art. L 4221-19, art. L 6221-4 i art. L 6221-5 kodeksu zdrowia publicznego a także okólnika z dnia 22 września 1998 r., w zakresie w jakim Komisja pominęła rolę naczelnej rady sekcji G izby aptekarskiej w ramach przeprowadzonej kontroli a posteriori dokumentów pracowniczych dotyczących spółek partnerskich zrzeszających laboratoria analiz biomedycznych oraz w ramach ciężącego na niej obowiązku przekazania uwag prefektowi.
- 4) Zarzut czwarty oparty na pominięciu roli naczelnej rady sekcji G izby aptekarskiej stojącej na straży niezależności zawodowej działającego zawodowo wspólnika, w zakresie w jakim Komisja utrzymała minimalny udział działającego zawodowo wspólnika w kapitale spółek partnerskich powodujący utratę jego niezależności gospodarczej i możliwości zarządzania.
- 5) Zarzut piąty oparty na błędnej ocenie zamiaru prawodawcy w zakresie podziału udziałów powyżej 25 % oraz pominięciu ram prawnych znajdujących zastosowanie do podziału udziałów spółek partnerskich.
- 6) Zarzut szósty oparty na błędnej wykładni i stosowaniu art. 101 TFUE poprzez uwzględnienie w zaskarżonej decyzji orzeczonych kar dyscyplinarnych, w zakresie w jakim wzmacniają one potencjalne lub rzeczywiste skutki zaskarżonych decyzji.

W odniesieniu do narzucenia cen minimalnych na francuskim rynku analiz biomedycznych:

- 7) Zarzut siódmy oparty na fakcie, że Komisja przekroczyła granice uprawnień w decyzji o przeprowadzeniu kontroli⁽²⁾ dokonując zajęcia dokumentów dotyczących „cen”, co spowodowało, iż środki dowodowe zgromadzone na tej podstawie zostały uzyskane nielegalnie i w rezultacie, zarzut dotyczący cen minimalnych należy uznać za niepotwierdzony.

Jeżeli, *quod non*, dowody dotyczące cen minimalnych mogły być zgodnie z prawem zajęte przez Komisję w ramach przeprowadzonej przez nią kontroli:

- 8) Zarzut ósmy oparty na błędnej ocenie zakresu dawnego art. L 6211-6 kodeksu zdrowia publicznego i woli prawodawcy co do definicji i praktyk w zakresie rabatów.

9) Zarzut dziewiąty oparty na błędnej ocenie prowadzącej do naruszenia prawa, w zakresie w jakim Komisja uznała, po pierwsze, że działanie Ordre national des pharmaciens (krajowej izby aptekarskiej, zwanej dalej „ONP”) w odniesieniu do rabatów nie należy do zakresu jej zadań określonych prawem, lecz odzwierciedla jej niezgodne z zasadami konkurencji cele oraz, po drugie, że ONP, w celu ochrony interesów małych laboratoriów, próbowała regularnie narzucić ceny minimalne na rynku usług analiz biomedycznych.

(¹) Wyrok Trybunału z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99 Wouters i in., Rec. s. I-1577.

(²) Decyzja Komisji o przeprowadzeniu kontroli C(2008) 6494 z dnia 29 października 2008 r. nakazująca skarżącej poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 TFUE i 102 TFUE, jest przedmiotem skargi w sprawie T-23/09 CNOP i CCG przeciwko Komisji (Dz.U. 2009, C 55 s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Cahier i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-195/11)

(2011/C 173/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Cahier (Montchaude, Francja), Robert Aubineau (Cierzac, Francja), Laurent Bigot (Saint Palais sur Mer, Francja), Pascal Bourdeau (Saintes Lheurine, Francja), Jacques Brard-Blanchard (Boutiers Saint Trojan, Francja), Olivier Charraud (St Martial de Mirambeau, Francja), Daniel Chauvet (Saint Georges Antignac, Francja), Régis Chauvet (Marignac, Francja), Fabrice Compagnon (Avy, Francja), Francis Crepeau (Jarnac Champagne, Francja), Bernard Deborde (Arthenac, Francja), Chantal Goulard (Arthenac), Jean Pierre Gourdet (Moings, Francja), Bernard Goursaud (Brie sous Matha, Francja), Jean Gravouil (Saint Hilaire de Villefranche, Francja), Guy Herbelot (Echebrune, Francja), Rodrigue Herbelot (Echebrune), Sophie Landrit (Ozillac, Francja), Michel Mallet (Vanzac, Francja), Alain Marchadier (Villars en Pons, Francja), Michel Merlet (Jarnac Champagne), René Phelipon (Cierzac), Claude Potut (Avy), Philippe Pruleau (Saint Bonnet sur Gironde, Francja), Béatrice Rousseau (Gensac La Pallue, Francja), Jean-Christophe Rousseau (Segonzac, Francja), Françoise Rousseau (Burie, Francja), Pascale Rulleaud-Beaufour (Arthenac) i Alain Phelipon (Saintes, Francja) (przedstawiciel: C.-E. Gudin, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Pokrycie pełnej wartości szkód wynikających z nałożenia kar pieniężnych, a mianowicie:

— 53 600 EUR w odniesieniu do Jean-Marie Cahier;

- 105 100 EUR w odniesieniu do Roberta Aubineau;
- 240 500 EUR w odniesieniu do Laurenta Bigota;
- 111 100 EUR w odniesieniu do Pascala Bourdeau;
- 12 800 EUR w odniesieniu do Jacquesa Brard-Blancharda;
- 37 600 EUR w odniesieniu do Oliviera Charruaua;
- 122 100 EUR w odniesieniu do Daniela Chauveta;
- 40 500 EUR w odniesieniu do Régisa Chauveta;
- 97 100 EUR w odniesieniu do Fabrica Compagnona;
- 105 600 EUR w odniesieniu do Francisa Crepeau;
- 1 081 500 EUR w odniesieniu do Bernarda Deborde'a;
- 64 800 EUR w odniesieniu do Chantal Goulard;
- 94 400 EUR w odniesieniu do Jeana Pierra Gourdet;
- 43 000 EUR w odniesieniu do Bernarda Goursaud;
- 82 100 EUR w odniesieniu do Jeana Gravouila;
- 20 500 EUR w odniesieniu do Guya Herbelota;
- 65 100 EUR w odniesieniu do Rodrigue'a Herbelota;
- 53 000 EUR w odniesieniu do Sophie Landrit;
- 39 500 EUR w odniesieniu do Michela Malleta;
- 332 500 EUR w odniesieniu do Alaina Marchadiera;
- 458 500 EUR w odniesieniu do Michela Merleta;
- 23 000 EUR w odniesieniu do René Phelipona;
- 85 100 EUR w odniesieniu do Clauda Potuta;
- 3 500 EUR w odniesieniu do Philippa Pruleau;
- 34 500 EUR w odniesieniu do Béatrice Rousseau;
- 38 070 EUR w odniesieniu do Jeana-Christopha Rousseau;
- 24 300 EUR w odniesieniu do Françoise Rousseau;
- 486 500 EUR w odniesieniu do Pascale Rulleaud-Beaufour;
- 10 500 EUR w odniesieniu do Alaina Phelipona;
- zasądzenie zryczałtowanej kwoty 100 000 EUR w odniesieniu do każdego z 29 skarżących tytułem zadośćuczynienia za szkody niematerialne;
- obciążenie Rady i Komisji całością kosztów i wydatków;